

خاطرات کمیسیون قانونی

ماده ۲۰ داروخانه‌ها

دکتر ثریا منتظری

اداره کل حضور پیدا کنم و بعداً به صورت رسمی هم دعوت نامه برایم ارسال گردید. این کمیسیون متشکل از ۵ نفر عضو اصلی است که عبارتند از: معاون دارویی، مدیر کل امور دارو و مواد مخدر، مدیر عامل شرکت سهامی دارویی کل کشور، یک نفر نماینده شرکت‌های توزیع کننده دارو و یک نفر داروساز آزاد که معمولاً از سوی انجمن داروسازان ایران معرفی می‌شود. سال‌های اول تقریباً هر هفته به مدت ۳ - ۴ ساعت جلسه تشکیل می‌شد و تعداد زیادی پرونده در ارتباط با تأسیس داروخانه، معرفی مسؤول فنی برای داروخانه‌ها و شرکت‌های توزیعی،

به خوبی یادم می‌آید که در شهریور ماه سال ۱۳۷۵ جلسه‌ای در انجمن داروسازان تشکیل شده بود و من که در آن زمان از حدود ۳ سال قبل به عنوان مسؤول فنی شرکت پخش رازی مشغول خدمت بودم، در آن جلسه آقای دکتر شیبانی مدیر کل وقت اداره دارو را دیدم و ایشان اظهار داشتند که پس از مشورت با معاون دارویی وقت (آقای دکتر مظلومی) تصمیم گرفته‌ایم که شما را به‌عنوان نماینده شرکت‌های توزیعی در کمیسیون قانونی ماده ۲۰ داروخانه‌ها انتخاب کنیم و از من دعوت نمودند که در جلسه بعدی کمیسیون در

به خاطر دارم که در سال‌های اول ورودم به کمیسیون، طبق ضوابط جاری مدارک زیادی از متقاضیان تأسیس یا انتقال سرمایه داروخانه درخواست می‌شد از جمله سند و سایر مدارک مربوط به مالکیت یا اجاره ملک که گاهی برای تهیه مدارک مختلف، همکاران با مشکلات زیادی روبرو می‌شدند، به تدریج با نظر مثبت اعضای کمیسیون سعی بر تسهیل در ارائه مدارک و حذف بعضی از آنان شد. به‌طور مثال انگشت‌نگاری برای گواهی عدم سوء پیشینه و یا گواهی محضری دال بر نداشتن داروخانه در محل دیگر. در عین حال هنوز هم اعتقاد داریم که می‌توان برخی از مراحل دیگر را نیز آسان‌تر نمود تا رفت و آمد متقاضیان به دانشگاه‌های علوم پزشکی برای دادن مدارک مورد نیاز و معرفی محل داروخانه و مسؤول فنی و غیره ساده‌تر انجام گردد. همان‌گونه که قبلاً ذکر شد، در حال حاضر کمیسیون‌های قانونی ماده ۲۰ استان‌ها به‌صورت مستقل وظایف محوله را انجام می‌دهند و در مواردی رأی کمیسیون مرکزی مورد نیاز است، پرونده به تهران منتقل می‌شود. در کمیسیون مرکزی نیز تصمیمات کلی از جمله تأسیس داروخانه‌های وابسته به دانشکده‌های داروسازی، تأسیس مرکز فوریت‌های هلال احمر، تصویب مجوزهای بیش از ضریب جمعیتی در برخی استان‌ها با استفاده از تبصره ۳ ماده ۱۱ آیین‌نامه داروخانه‌ها که بنابر پیشنهاد کمیسیون استان مربوط، انجام می‌شود. موارد رسیدگی به تخلفات داروخانه‌ها که توسط بازرسی ویژه انجام می‌گیرد، مدتی است که اظهار نظر و رأی مربوط

انتقال سرمایه داروخانه‌ها، تأسیس و تمدید مجوز شرکت‌های توزیعی و هم چنین پرونده‌های اظهار نظر مطرح می‌گردید. از حدود یک سال قبل، به تدریج وظایف کمیسیون مرکزی به دانشگاه‌های علوم پزشکی استان‌ها منتقل شد و در حال حاضر در هر استانی کمیسیون ماده ۲۰ به‌صورت مستقل وجود دارد که بنا بر ضرورت و یا به‌صورت منظم تشکیل جلسه می‌دهند. در اداره کل نیز هر ۱۵ روز یک بار این جلسات در دفتر مدیر کل دارو برگزار می‌شود و تصمیم‌گیری‌های کلی و سایر مواردی که استان‌ها نتوانسته‌اند به تنهایی تصمیم‌گیری کنند، به کمیسیون مرکزی ارسال می‌گردد.

در طول این سال‌ها، خاطرات تلخ و شیرینی از حضور در جلسات کمیسیون داروخانه‌ها در خاطر من مانده است. در سال‌های اول آقای دکتر توسلیان به عنوان داروساز آزاد در جلسات حضور داشتند که به غیر از داروساز بودن، تحصیلات حوزوی نیز داشتند و فرد مطلع از علوم مختلف بودند که متأسفانه در سال ۱۳۷۹ به علت نامشخصی فوت کردند. هم چنین آقای دکتر مصباح که در سال‌های اول دبیر جلسه بودند و پس از چند سال فوت کردند. در این سال‌ها، معاونین و مدیران کل دارویی مختلفی در این جلسات حضور داشته‌اند که افتخار همکاری با آنان را داشته‌ام. در جلسه کمیسیون ماده ۲۰ یک نفر به‌عنوان دبیر، که مسؤولیت واحد «امور داروخانه‌های اداره دارو» را بر عهده دارد، خلاصه پرونده‌ها را مطرح می‌کند و اعضا پس از بحث در موارد مختلف، به آن پرونده رأی داده و آن را امضا می‌کنند.

به کمیسیون‌های استان‌ها محول شده است. یکی از نکاتی که در طول سال‌های متمادی، اینجانب به عنوان یک عضو قدیمی در کمیسیون شاهد آن بوده‌ام، این است که تمام اعضا تلاش نموده‌اند جانب حق را بگیرند و سعی بر صدور رأی عادلانه بوده است، اگرچه نمی‌توان این احتمال را دور از نظر داشت که گاهی آن چنان که باید کاملاً عادلانه برخورد نشده باشد، آن هم به طور ناخود آگاه و نه از روی قصد و غرض که دلیل این مدعا، تلاش در جهت رفع این موارد پس از آگاهی از آن‌ها بوده است. به هر حال از طریق این گفتار، اینجانب از همکاران گرامی درخواست می‌کنم که اگر به دلیل آرای صادره، بی‌مهری بر آنان روا شده است، بر ما بیخشانید چرا که در زمان حیات خیلی آسان‌تر می‌توان طلب بخشایش نمود و در جهان دیگر کار مشکل می‌شود و در هر حال باید فرصت را غنیمت شمرد، اگرچه همیشه تلاش در جهت اجرای قوانین و مقررات بوده است.

در این سال‌ها خاطرات زیادی در ذهن هر یک از ما باقی مانده که می‌تواند گاهی تلخ و اکثراً شیرین باشد. به‌طور مثال دوستانی که از مدت‌ها قبل در نوبت تأسیس داروخانه بوده‌اند و به دلایلی از جمله نبودن ظرفیت خالی در شهر مربوط، منتظر تصمیم کمیسیون و صدور رأی بر اساس تبصره ۳ ماده ۱۱ آیین‌نامه بوده‌اند و پس از برگزاری جلسه، با تماس تلفنی از رأی صادره مطلع می‌شده‌اند و بسیار خوشحال و مسرور از گرفتن این مجوز، خود را صاحب داروخانه احساس نموده‌اند و با تشکر زیاد ما را دعای خیر نموده‌اند. البته، این در حالی است

که اگر با برخی از آنان ۶ ماه و ۱ سال بعد صحبت نموده باشی، به تدریج لحن صدایشان تغییر کرده و آن شادی و شغف به صدای غم‌انگیزی تبدیل شده است زیرا که هنوز موفق به پیدا کردن جای مناسب داروخانه و یا منبع مناسب مالی و یا شریک مطمئن کاری و مالی نگردیده‌اند و هم چنین مطرح نمودن این صحبت که در ابتدا نمی‌دانستیم تأسیس داروخانه چه کار سختی است و هم چنین پس از ۱۵ ماه که برخی از همین دوستان مجبور می‌شدند به دلیل همان مشکلات ذکر شده، مجوزشان را ابطال نمایند تا در آینده مجدداً در نوبت قرار گیرند که شاید در این مدت گشایشی حاصل شود. اگرچه معمولاً پس از ۱۵ ماه مهلتی که توسط دانشگاه علوم پزشکی و کمیسیون برای تأسیس داروخانه به افراد دارای مجوز داده شده، مجدداً فرصتی دیگر حدود ۶ ماه به آنان داده شده است ولی در انتهای این مدت، باز هم تعدادی از این همکاران مجبور به ابطال مجوز خودشان شده‌اند و داروخانه‌داری را برای همیشه کنار گذاشته‌اند.

در بهمن و اسفند ماه سال ۸۴، حدود ۱۲۰ نفر که دارای امتیاز ۲۷۵۰ تأسیس داروخانه در تهران بوده‌اند، به تدریج رأی کمیسیون گرفته‌اند و پس از گذشت حدود ۱ سال شاید نیمی از آنان به دلیل وجود مشکلات مختلف از جمله پیدا نکردن محل مناسب و یا عدم موفقیت در جلب رضایت سایر مالکان محل مسکونی، نداشتن امکانات مالی برای خرید یا اجاره ملک مناسب و هم چنین سرمایه‌گذاری در جهت راه‌اندازی داروخانه و ... نگردیده‌اند و اخیراً با رأی مثبت اعضای کمیسیون مرکزی به تمام

که امتیاز خرید در آن شهر را داشته باشد که ۹۰ درصد امتیاز تأسیس می‌باشد (در تهران و شهرهای بزرگ ۲۷۵۰ امتیاز برای تأسیس و ۲۴۷۵ امتیاز برای انتقال سرمایه) به صورت رسمی و با رأی کمیسیون منتقل شود.

خلاصه آن که در طول این سال‌ها، حتی اگر با تماس تلفنی، صدای شاد همکار داروسازی را شنیده‌ام که در زمینه اخذ مجوز و یا برطرف شدن مشکلی که بر سر راه تأسیس داروخانه‌اش وجود داشته و با رأی کمیسیون ماده ۲۰ برطرف شده، مراتب سپاسگزاری خود را بیان می‌نموده، برای اینجانب جای بسی خرسندی بوده و این احساس رضایت، بالاترین پاداشی است که می‌توان انتظار داشت زیرا که:

این افراد تا پایان سال ۸۶ مهلت داده شده که در جهت تأسیس داروخانه اقدام نمایند. در این فاصله، برخی از افراد مجوزشان را به سایر همکاران واگذار کرده‌اند که البته این کار غیرقانونی می‌باشد و تا زمانی که داروخانه‌ای تأسیس نشده باشد و آن هم به نام فردی که صاحب مجوز می‌باشد، نمی‌توان انتقال سرمایه شود. البته در سال‌های گذشته به دلیل جلوگیری از برخی سوء استفاده‌هایی که گاهی انجام می‌شد، اعضای کمیسیون حداقل مدت یک سال را از زمان تأسیس داروخانه قرار گذاشته بودند تا پس از این مدت به فرد دیگری واگذار شود، ولی از سال گذشته به دلیل تسهیل در امور همکاران، این مدت زمان نیز برداشته شد و در حال حاضر پس از شروع به کار، داروخانه می‌تواند به فردی

غرض نقشی است که از ما باز ماند که هستی را نمی‌بینم بقایی

